

Cuvântul împăcării

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

2 Corinteni 5.19-21: ... și punând în noi **cuvântul** acestei **împăcării**. Noi deci suntem trimiși împluterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.

În cadrul „*cuvântului împăcării*” este vorba de ceva care merge mult mai departe decât ispășirea și iertarea păcatelor. Noi avem voie acum să mărturisim, că Dumnezeu prin moartea Fiului Său a primit o bază nouă pentru împăcare. Dacă Dumnezeu în moartea lui Hristos nu ar fi înlăturat și starea noastră veche, rea, vrăjmășia și înstrăinarea noastră, și nu ar fi rezolvat problema faptelor noastre rele, atunci nepunerea la socoteală a păcatelor noastre ne-ar fi făcut numai să ne rușinăm și să strigăm ca Petru: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!” (Luca 5.8).

Acum însă Dumnezeu nu numai a întâmpinat în Omul al doilea, în Hristos, pe om cu favoare, har și dragoste, ci acum prin moartea lui Hristos primul om a fost înlăturat judiciar, și o creație nouă a devenit posibilă pentru om. Dumnezeu trebuie și poate acum în mod drept să nu mai pună în socoteală credincioșilor păcatele lor, căci El le-a pus pe toate pe Hristos.

În „*cuvântul împăcării*” Dumnezeu face acum oferta fiecărui om: Eu doresc să nu te mai văd în starea ta păcătoasă, dușmănoasă, nu vreau să-ți mai pun la socoteală păcatele tale. Pentru Mine este acum un Om nou, Hristos, pe care Îl am înaintea ochilor Mei. Dacă te pocăiești, vei trăi ce înseamnă să fi în Hristos. Când apoi privesc la tine, Eu Îl văd pe El, și am plăcere de El. Și pentru că tu ești în El, am plăcere și de tine.

Ce aspect, care merge la inimă, conține cuvântul împăcării! Într-adevăr Pavel nu spune categoric, că *Dumnezeu* roagă pe oameni să vină la El și să se lase împăcați cu El, dar în cuvintele „*ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi*” și „*vă rugăm fierbinte, pentru Hristos*” se exprimă cât de aproape de om a venit Dumnezeu. Să ne imaginăm următoarele: Dumnezeu atotputernic, care este din veșnicie și căruia toate Îi stau la dispoziție, Se coboară așa de mult, că El – avem voie să spunem cu reverență așa? – ca să zicem așa, „*imploră*” pe om să vină la El și să se lase împăcat cu El. Am fi putut înțelege, dacă *oamenii* L-ar fi implorat pe Dumnezeu, ca El să-i primească. Însă că nu omul, ci Dumnezeu este cel care imploră, aceasta este de fapt de neimaginat! Și Dumnezeu nici măcar nu cere ceva; nu, El dorește să facă un cadou mare, și pentru aceasta El a jertfit chiar pe Fiul Său.

„*Pe Cel care n-a cunoscut păcat*” – aceasta este mai mult decât „*Cel care n-a făcut păcat*”, căci și credincioșilor le este posibil să nu păcătuiască.¹ „*Pe Cel care n-a cunoscut păcat*” – aceasta este de asemenea mai mult decât „*în care nu era păcat*”. Credinciosul nu poate spune despre sine că în el nu este păcat (1 Ioan 1.8), dar cu privire la Domnul nostru Isus aceasta este valabil. El nici măcar nu a *cunoscut* păcatul, și aceasta este mai mult decât că în El *nu era* nici un păcat. Probabil cineva va gândi: într-adevăr în Domnul Isus Însuși nu era nici un păcat, dar prin nașterea Lui dintr-o femeie păcătoasă nu putea El să fi venit în legătură cu păcatul? Nu, căci deoarece Domnul este Omul al doilea, Omul din cer, El nu stă în legătură cu primul om, care era căzut în păcat, și prin aceasta nu are nici o legătură cu păcatul. De aceea citim în evanghelia după Matei 1.20: „Căci ce s-a conceput în ea este de la Duhul Sfânt”.

„Pe Cel care *n-a cunoscut* păcat” – cu aceste cuvinte Domnul Isus este descris așa de îndepărtat de păcat, cum mai mult nu poate fi. Însă după aceea El este adus așa de aproape în legătură cu păcatul, cum mai aproape nici nu poate fi: „făcut păcat”. Nu numai o jertfă pentru *păcate*, nu numai o jertfă pentru *păcat*, nu numai purtătorul păcatelor noastre – ci „făcut păcat”!

De aceea credincioșii au devenit în Hristos „dreptatea lui Dumnezeu” (2 Corinteni 5.21). Aceasta este o expresie a împăcării, căci ființa lui Dumnezeu este caracterizată prin dreptate. În Hristos noi am fost făcuți dreptatea lui Dumnezeu. Nu mai există nici o nedreptate care să poată împiedica buna plăcere a lui Dumnezeu față de noi. Aceasta merge chiar atât de departe, că noi putem spune, că noi întruchipăm *dreptatea* care Îl caracterizează pe El Însuși. Și aceasta este reversul a ceea ce ne-a caracterizat înainte: păcatul. Hristos a fost făcut păcat pentru noi! Ce întorsătură!

„Ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu” – aceasta merge mult mai departe decât ce noi găsim în epistola către Romani. Acolo citim că dreptatea lui Dumnezeu vine „peste toți cei care cred” (Romani 3.22). În epistola a doua către Corinteni noi înșine suntem numiți „dreptatea lui Dumnezeu”. Deci primul om, care prin căderea în păcat a căzut în nedreptate, a fost înlăturat dinaintea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, el nu mai există; de aceea noi devenim „în Hristos” Însuși „dreptatea lui Dumnezeu”. Și pentru că noi acum suntem „dreptatea lui Dumnezeu”, Dumnezeu poate privi la noi cu plăcere în veșnicie. Însă înainte ca credinciosul să poată deveni în chip desăvârșit „dreptatea lui Dumnezeu”, Hristos a trebuit la cruce să fie făcut în chip desăvârșit „păcat” pentru noi.

„În Hristos” noi suntem „dreptatea lui Dumnezeu” – în Preaiubitul; în Cel care a înviat dintre morți, în Cel care a biruit pe satan, păcatul și moartea; în Cel care S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești. Am putea noi să ajungem mai sus? Am putea noi să devenim mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu? Noi am fost făcuți „plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6).

Adnotare

[1] Cum poate un credincios să nu păcătuiască? Prin aceea că el ține carnea în moarte, aceasta înseamnă, că el nu reacționează la provocările cărnii. Tot ce vine de acolo, credinciosul trebuie imediat să condamne. Păcatul nu are nici o șansă, dacă credinciosul umblă în Duhul, ia seama la îndemnurile Duhului și nu Îl întristează (Romani 8.13).

Tradus de la: [Das Wort der Veröehnung \(10\)](#)

Traducere: Ion Simionescu